

Dikter

500

Dock, Du som allt med vishet
styr med hög ofattlig lag
så gott jag kan till Dig
jag flyr, när morgon vänds i dag
Så är Du min förtröstan all,
du kärlek, som i allting bor,
i stjärnans eld, i havets svall,
i blicken hos min mor.

Dan Andersson

502

Det är något bortom
bergen
bortom blommorna
och sången.
Det är något bakom stjärnor,
bakom heta hjärtat mitt.

Dan Andersson

504

En ordlös bön från våra
kära döda
att älska fromt det liv
som vi har kvar.

Karl Asplund

506

Så länge vi minns
lever du.

Vivi Berglund

508

Ty Du, blott Du var livet,
när det var som vackrast och bäst
och mycket blev Dig givet,
men alltid gav Du mest.

Bo Bergman

501

Nu mörknar min väg och
mitt dagsverk är gjort
mitt hjärta är trött,
min säd har jag sått
som en tiggare står jag,
o Gud, vid din port,
och blodrosor växa
på stigen jag gått.

Dan Andersson

503

Jag skall gå genom
tysta skyar
genom hav av
stjärnors ljus
och vandra i
vita nätter
tills jag funnit min
Faders hus
Jag skall klappa så
sakta på porten
där ingen mer går ut
och jag skall sjunga av glädje
som jag aldrig sjöng förut.

Dan Andersson

505

Kärleken och smärtan,
barn av samma hus,
föra trogna hjärtan
hem till samma ljus.

P D A Atterbom

507

Djupt i min kärlek
skall du alltid leva,
alltid finnas till
Ty i kärleken dör vi aldrig.

Vivi Berglund

509

Döden är icke det sista:
döden är blott livets port;
skalet skall kring fröet brista,
livet växa rikt och stort.

Natanael Beskow

Dikter

510

Var inte rädd för mörkret,
ty ljuset vilar där
Vi se ju inga stjärnor,
där intet mörker är
I ljusa irisringen du
bär en mörk pupill,
ty mörkt är allt som
ljuset med bävan
längtar till

Var inte rädd för mörkret,
ty ljuset vilar där,
var inte rädd för mörkret,
som ljusets hjärta bär.

Erik Blomberg

512

Du får lyfta, du får bära,
jag kan bara allting lämna
Tag mig, led mig, var mig nära
Ske mig vad du sen må ämna.

Karin Boye

514

Ack låt mig leva riktigt
och riktigt dö en gång,
så att jag rör vid
verklighet i ont som gott.

Karin Boye

516

Och sorgens makt är större
än glädjens makt i mig,
jag glädes inte förrän
den har förvandlat mig.

Gunnar Ekelöf

511

Å, nu förstår jag
lyckans väg:
att ge med råge full,
att brinna fort
och brinna ner
för Kristi kärleks skull.

Nils Bolander

513

Bryt upp, bryt upp
den nya dagen gryr
oändligt är vårt
stora äventyr.

Karin Boye

515

Hur fort blir
lönnarna gula
Som lyser vår
vandring i parken
Att dö är att
resa en smula
Från grenen till
fasta marken.

Stig Dagerman

517

Vad livet och stunden gav
kan ingen ta ifrån oss.

Gunnar Ekelöf

Dikter

518

Inte ens en grå
 liten fågel
 som sjunger på
 grönan kvist
 det finns på den
 andra sidan
 och det tycker jag
 nog blir trist
 Inte ens en grå
 liten fågel
 och aldrig en
 björk som står vit -
 Men den vackraste
 dagen som sommaren ger
 har det hänt att
 jag längtat dit.

Nils Ferlin

520

Fadern barnets bästa alltid vill och vet
 Du med tid blott räknar, Gud med evighet.

Anders Frostensson

519

Vida, vida min dröm
 mig för bort mot
 oändligheten
 Jordens oro ej mer
 mig stör,
 all dess sorg är
 förgäten upp mot
 blånande rymderns sfär
 aningens vingpar mig
 hastigt bär närmare
 evigheten.

Astrid Forsell-Gullstrand

521

Låt städse din sannings ljus
 lysa min stig
 och till min Faders hus
 vägleda mig
 Och när jag hembud får
 giv att med fröjd jag går
 in uti paradiset,
 Ditt namn till pris.

N. Frykman

Dikter

522

Dagar har kommit och
dagar har gått,
en gång väl kommer
den sista,
flyktig är lyckan och
knappt dess mått,
tung är den ändå
att mista
Luftbyggda slott
skimra ju blott
skimra och locka
och brista.

Gustaf Fröding

524

Ensam i bräcklig
farkost vågar
seglarn sig ut på
det vida hav;
stjärnvalvet över
honom lågar,
nedanför brusar
hemskt hans grav
Framåt! - så är
hans ödes bud;
Och i djupet bor,
som uti himlen, Gud.

Erik Gustaf Geijer

526

Ingen trädtopp röres
i skog
knappt en suck som
höres vinden drog
Fågeln i bo tiger
i sovande lundar
Snart, tro mig, stundar
ock för dig ro.

Goethe

523

Och människan vandrar
på jorden om
och ingen vet,
varifrån hon kom,
och ingen vet,
vart leden bär,
och ingen vet,
vad livet är
Men fram genom
långliga strider
det dagas väl
bättre tider,
då ingen är ond
och ingen är god,
men bröder, som kämpa
i onskans flod,
och räcka varandra
handen
att hjälpa fram
till stranden.

Gustaf Fröding

525

Över bergens toppar
stillhet råder
I trädens kronor ej
en vindfläkt rörs
Fåglarna tuga i skogen,
vänta blott, vänta...
snart vilar även du.

Goethe

527

Stjärnor tänds och förbrinner
Världar kommer och far
Släktled föds och försvinner
Tiden, den står kvar.

Alf Henrikson

Dikter

528

Det liv är icke längst
som längst har varat
Den levat längst som
fyllde livet bäst
Den är ej rikast vilken
mest har sparat
Nej, den är rikast som
har givit mest.

Naima Jakobsson

530

Du som är slocknandet
och segerfanan
Du som i tidens flod
är böljegången:
välsigna handlingen
och skådebanan,
välsigna tystnaden
som följer sången!

Hjalmar Gullberg

532

Kan hända döden som
vår oro stegrar
skall göra våra
nederlag till segrar
Kan hända livet här
är blott ett hinder
på vägen dit, där
intet jordiskt binder.

Hjalmar Gullberg

534

Allt vad med kärlek
dem vid livet band
står kvar som minnen kring
den stol de lämnat.

Verner von Heidenstam

529

Det faller vissna löv
i höstens matta
Du vissnar även,
så är livets gång.

Hjalmar Gullberg

531

Som en blomma undergivet
böjer sig för höstens bud,
som en blomma undergivet
fäller blad och sommarskrud,
lägger jag min stolthet av;
som ett barn i moderlivet
slumrar jag i Gud
bortom strand och hav.

Hjalmar Gullberg

533

Vi har alla inom oss
ett centrum av stillhet
omgivet av tystnad.

Dag Hammarskjöld

535

Så går Du bort, långt bort
i stjärnljus vårkväll
och som en viskning är Din
gång bland träden,
som varma tankars väg
genom mörkret,
Med pannan sänkt och
blid och allvarsam
Du glider bort bland
daggig ängsviol
och snår av slån, som
nyss börjat blomma.

Ragnar Jändel

Dikter

536

Långt bort ännu -
Därhemma doftar träden
och örterna som Du plantat vänta
den kända, kära moderliga handen,
Där höras röster än -
det lyser visst
ännu i fönstret där -
Men Du skall bort
och Du är höljd i stjärnljus
Ditt veka hjärta brinner i dess eld
och lever i dess utsäglighet
Din vita panna böjes, sänker sig
djupt i din skönhet, djupa evighet.

Ragnar Jändel

538

Giv oss en härd att njuta
vid av vårt beskärda bröd
Giv oss ett bröst att luta vid,
när glädjen vänds i nöd!
Giv oss en tro att sluta vid
tryggt i den mörka död.

E.A. Karlfeldt

537

I aftonlandet är min
ro belägen,
mitt Emmaus bland kullarna vid vägen
Det är din närhet som gör trygg min stig,
att gå i mörkret är att
gå med dig.

E. A. Karlfeldt

539

Tack och godnatt!
Nu är det tid att koja
och somna från en
lycklig havsblå dag.
Mot borden klucka,
vänliga och loja,
en sömnig dynings
sista slag.
Sval spolar luften
kring ens trötta hjärna
med varje andetag,
och genom luckan lyser
som en topplanterna
en ensam stjärna
som fastnat på ett stag.

Sten Selander, ur Galejans loggbok

Dikter

540

Du gav oss allt,
så allting tag,
vår själ, vårt liv,
vår tro,
och bygg därav till
framtidens dag
vår andes segersbro.

Pär Lagerkvist

541

Du sträcker ut din
skymningshand
och plågad själ får
vila,
du släcker hjärtats
tunga brand
och leder genom
aftonland
den trötte till hans
vila
I nattlig jord du
sänker ner
det liv som tycks
förhärjat,
som såningsmannen
återger
åt jorden som han
öppen ser
den skörd som han
har bärgat.

Pär Lagerkvist

542

Oroas ej, räds ej
uppbrottstimman
En vänlig hand lugnt
ordnar båtens segel,
som för dig bort från
kvällens land till dagens
Gå utan ängslan ner i
strandens tystnad,
den mjuka stigen genom
skymningsgräset.

Pär Lagerkvist

543

O soluppgång i evigheten
o morgon över stjärnehav,
o dag varom I intet veten
som tron blott på en
jordisk grav
Vad är vårt liv, den
korta stunden,
mot livet som vår
själ tillhör,
ur tiden löses den
obunden
och med sin vinge himlen rör
Du stjärnedag, den
stunden randas
då jag för första
gång dig ser,
med evighetens ljus
jag blandas,
som sig för mig som
morgon ter.

Pär Lagerkvist

Dikter

544

Jag vet att bortom det
jag dunkelt anar
finns nya ting, mer
sällsamt underbara
än de jag höll förundrad
i min hand
Jag vet och jag är rik
som ingen
Jag håller i min hand
de gåtfullt vissa tingen,
och deras bröder vänta
mig i dolda land.

Pär Lagerkvist

546

En gång blir allting stilla
en gång får allting ro
Ej något skall förvilla
min själ på kvällens bro
Ej skall jag se tillbaka,
ej heller framåt än,
allt minne är och vaka
och liv och död min vän.

Pär Lagerkvist

548

Kärlekens visa har inga ord,
nynnar som vinden i träden,
svävar lätt över blommande jord,
leker i sommarsäden
Ingen hör den mera än vi,
du och jag vid din sida
För det är oss den sjunger i
sin sång över jorden vida.

Pär Lagerkvist

545

Så hårt spänns ingen båge
som Livets båge spänns
Och när den en gång brister
har allting
nått sin gräns.

Pär Lagerkvist

547

Livet tar sitt barn till sig,
öppnar slitna grinden
Ljungen står vid utnött stig,
svalor flyr i vinden
Gammal gård. I köket stång
för de hårda bröden
Nöd och längtan, fågelsång
ända in i döden.

Pär Lagerkvist

549

Aftonport till evigheten,
tysta skymningsstund
Djupt fördold är hemligheten
om vårt väsens grund
Stilla står jag vid portalen
ännu intet vet
En gång öppnas stjärnesalen,
allt blir evighet.

Pär Lagerkvist

Dikter

550

Det är vackrast när det skymmer
All den kärlek himlen rymmer
ligger samlad i ett dunkelt ljus
över jorden,
över markens hus
Allt är ömhet, allt är smekt
av händer
Herren själv utplånar fjärran
stränder
Allt är nära, allt är långt ifrån
Allt är givet människan som lån.
Allt är mitt, och allt skall
tagas från mig
inom kort skall allting
tagas från mig
Träden, molnen, marken där jag går
Jag skall vandra -
ensam, utan spår

Pär Lagerkvist

552

Det finns ingen sten
så tung
som sorgen vi känner
Det finns, ingen ros
så vacker
som minnena av dig.

Maud Larsson

554

Någonstans inom oss
är vi alltid
tillsamman,
någonstans inom oss
kan vår kärlek
aldrig fly.

Erik Lindegren

551

En gång skall du vara en av dem
som levat för längesen.
Jorden skall minnas dig så som
den minns gräset och skogarna,
det multnade lövet.
Så som myllan minns
och så som bergen minns vindarna.
Din frid skall vara oändlig
så som havet.

Pär Lagerkvist

553

Håll hög min sorg,
och jag skall aldrig
svika.

Ebbe Linde

555

Och ännu länge härefter
då jag vandrar ensam
framåt trottoarerna
skall jag förnimma dig
vandra vid min sida
med fotsteg som viskar
till mina
i den stora stadens
larmande ödslighet.

Artur Lundkvist

Dikter

556

Visst går stormen till
ro i den sovande dal
och det stillnar i fjäll
och på hav
Men vi njuta en stillare stillhet,
o, hjärta, i vår grav.

Arvid Mörne

558

Låt ingen dagens stund
i armod slockna ut
Gör levande var sekund
gör blommande var minut.

Anders Roswall

560

Till flydda tider återgår
min tanke än så gärna
Mig vinkar från förflutna år
så mången vänlig stjärna.

J L Runeberg

562

Det gick en gammal odalman
och sjöng på åkerjorden
Han bar en frökorg i sin hand,
och strödde mellan orden
för livets början och livets slut
sin nya fröskörd ut
Han gick från soluppgång till soluppgång
Det var den sista dagens morgon
Jag stod som harens unge,
när han kom
Hur ångestfull jag var
inför hans vackra sång
Då tog han mig och
satte mig i korgen
och när jag somnat,
började han gå
Döden tänkte jag mig så.

Bo Setterlind

557

Nu tynger intet,
jag har lämnat allt
i andra händer,
starkare än mina.

Bengt E. Nyström

559

Nu är åsen i min
stuga bruten,
skörden på min teg
av hagel härjad.

J L Runeberg

561

Vad rätt Du tänkt
vad Du i kärlek vill,
vad skönt Du drömt,
kan ej av tiden härjas
Det är en skörd,
som undan honom bärgas
ty den hör evighetens
rike till.

Viktor Rydberg

563

Lika självklart som
vi alla föddes
skall vi alla en gång
födas åter,
skall vi stå som
barnet framför porten
till det ofattbaras
verklighet.

Bo Setterlind

Dikter

564

Att dö är seger,
inte nederlag
Det lyser över bergen
Natt har blivit dag
Sörj inte den som
äntligen är fri
Och frukta ingenting ty
Gud är liv.

Bo Setterlind

566

Fridens stilla,
milda källa,
Själens vän i evighet.

Bo Setterlind

568

Den vi älskar för oss
genom mörkret, genom sorgen,
genom livets natt och
tomhet genom tvivlet
Därför fruktar vi ej längre döden
inte dödens skugga,
inte ljusets bortom döden
Ty att dö är att som barnet födas,
lika smärtsamt, lika ljuvligt kanske
ingen vet
-som inte riktigt känner
någon längtan, något annat liv!
Lika självklart som vi alla föddes
skall vi alla en gång födas åter,
skall vi stå som barnet framför porten
till det ofattbaras verklighet.

Bo Setterlind

565

Herren är det ljus
som möter oss i mörkret
för att vi skall se
vår möjlighet

Bo Setterlind

567

Låt oss ge varandra tid,
låt oss göra famnen vid,
låt oss älska,
låt oss sjunga,
inte hålla tand för tunga,
låt oss skratta,
låt oss leka
låt oss sorgerna beveka,
låt oss jaga tvivlen bort,
livet är så gränslöst kort!

Bo Setterlind

569

Kommer en dag som i dag
då vi skiljs, men för evigt,
varken du eller jag
behöver tänka därpå

Fruktan vet vi ej av
Döden närmar sig redligt
Hösten strör sina blad
och molnen går

Snart är det mörkt på jorden
Vintern blir lång
Låt oss vandra i skogen
ännu en gång

Låt oss gå bort under stjärnorna
Mörkret kan oss ej nå
Våren och sommaren
väntar till slut ändå

Min älskade.

Bo Setterlind

Dikter

570

Var rädd om livet,
det skall glädja dig,
var rädd om ljuset,
det skall leda dig,
var rädd om mörkret,
det skall skydda dig,
var rädd om slutet,
det skall rädda dig.

Bo Setterlind

572

Himlens hav har
ingen strand
bara ljus.

Bo Setterlind

574

Säg inte, att ingenting
blir kvar
av den vackraste fjärlen
livet gav
Säg inte, att vingarnas
färg bleknar bort
och försvinner i vinden
som stoft, som stoft
Om fjärlens kropp måste
gömmas i grav,
är ändå den svindlande
flykten kvar!

Bo Setterlind

576

Jag träder ut till eder
med ett glatt budskap:
Guds rike börjar.

Edith Södergran

571

Här är mörkret,
där är Ljuset
Här är sorgen,
där är Glädjen
Här är döden,
där är Livet.

Bo Setterlind

573

Vill du nå mig
med din hand
sök mig inte där du är,
sök mig lite längre bort
- i ett annat land.

Bo Setterlind

575

Nu är det höst och de gyllene fåglarna
flyga alla hemöver djupblå vatten;
på stranden sitter jag
och stirrar i det granna glittret
och avskedet susar genom grenarna
Avskedet är stort,
skilsmässan är förestående,
men återseendet är visst.

Edith Södergran

577

Blott det eviga bor
i Ditt hjärta än.

Esaias Tegner

Dikter

578

Det finns ett hav,
som ingen ser,
det finns en grav,
där ingen dör,
det finns en sol,
som ej går ner,
det finns en strand
i varje själ.

Bo Setterlind

580

Allt i livet är ej sol,
allt i livet är ej natt,
som en morgonskymning klarnar
allt omkring oss småningom.

Wecksell

582

Du var alltid den som
gav med fulla händer.
Ditt hjärtas guld.
Din godhets rikedom.
I sorgen vi vårt varma
tack dig sänder.

Stig Dagerman

579

Jordisk oro viker
för den frid som varar
Graven allt förliker
himlen allt förklarar.

J O Wallin

581

När åt den stilla
kyrkogården
ett saknat stoft vi
tyst förtro,
förtröstans ängel
håller vården
ännu kring griftens skumma bo,
och graven säger tvivla!
Men ängeln säger tro!

Carl David af Wirsén

582

Om av det långa livet en enda dag var kvar
då sökte jag det vackraste som jordelivet har
Det vackraste på jorden är bara redighet
men det gör ensamt liv till liv och verklighet.

Karin Boye

Dikter

583

Det kommer en dag när
jag är borta,
en dag då mitt liv har
tagit slut.

Så länge du minns mig
är jag kvar ändå
och finns i din närhet
som förut.

Jag finns där i vågen
invid stranden,
jag finns där i vårens
varma vind.

Jag finns där och leder
dig vid handen,
jag finns där i tåren
på din kind.

Jag finns i en blommas
spröda knoppar,
i fågeln som sjunger i
ett träd.

Jag finns bland de fjärilar
som fladdrar kring
på åkrar med mognande säd.

Jag finns i ett regn som
slår mot rutan
och i flingor av
fallande snö.

Jag finns i musiken
som du hör på ibland.

Så länge du minns
kan jag ej dö.

Okänd

585

Döden är bara ränseln
som vi lägger av
vid vägens slut
en blygrå skugga
som smälter ner i ljuset
döden är bara plogen
som vänder livets mylla
det hårda rågbrödet
som håller våra tänder rena

Karl Vennberg, ur Requiem, Halmfackla 1944

584

Borttagen på
upphovsmannens begäran.

586

Kanske livet,
kanske, kanske
en blodigt stärkande
simtur bara.
På andra stranden
badlakanslycka.

Hans Granlid

Dikter

587

Då ni är sorgsna, blicka
åter in i ert hjärta,
och ni skall se att ni i
verkligheten gråter över
det, som en gång skänkte
er glädje.

Kahlil Gibran, ur Profeten 1923

588

Allt, allt jag ägde var ditt
mer än mitt.
Allt jag vackrast ville var
ditt, ditt, ditt.

Högt med dig jag talade vad
ingen i världen vet.
På ändlösa vägar var du min
ensamhet.

Låg jag vaken om natten och
tänkte ingenting,
andades, kände jag dig, dig.
Du var runtomkring.

Livlöst är livet, där inte
du är kvar.
Världen är ett väldigt skal,
som ingen kärna har.

Karin Boye, ur Härdarna 1927

589

O, ljuvlighet att,
när man har ätit opp allt,
druckit ur allt,
talat om allt och
dansat sina ben trötta,
gå hem i den tysta timmen
före soluppgången
för att sova!

Tove Jansson

590

När sommaren fällt sitt
regn som blad,
och även bladen fallit,
september ingått,
såg jag en fågel glida
över mitt huvud,
en skugga från mig som
levde på jorden,
oktobers förebud,
ordlös, men själv en sång.

Bo Carpelan

591

Sett nog. Samma hägring
syns i alla väderstreck.
Haft nog. Av städernas larm
på aftonen, i solens
sken och annars.
Levt nog. Genom livets
skiften, larm och hägringar.
Uppbrott igen i en ny
tillgivenhet,
bland nya ljud.

Arthur Rimbaud (tolkning av Gunnar Ekelöf)

592

Låt min skugga
försvinna i din.
Låt mig förlora mig själv
under de stora träden.
De som själva förlorar
sin krona i skymningen,
överlämnar sig åt
himmelen och natten.

Pär Lagerkvist

Dikter

593

Ensam i kvällsljuset lyssnar jag.
Vad dagarna börjar bli korta.
Hösten har kommit.
Snart skymmer min dag.
Jag hör vingar så långt,
långt borta.

Det är om aftonen man bryter upp,
vid solnedgången.
Det är då man lämnar allt.

Tanken tar ner sina tält av spindelväv
och hjärtat glömmet varför det ängslats.
Ökenvandraren överger sin lägerplats,
som snart skall utplånas av sanden,
och fortsätter sin färd
i nattens stillhet,
ledd av gåtfulla stjärnor.

Pär Lagerkvist, ur Aftonland 1953

595

Sista biten genom skogen är
vägen mossig och tyst
gömmet sig mellan granar
pysslar med blåbär
och svamp och tror att så
ska det vara
så ska det alltid vara
solsken och skydd tills,
vid en plötslig krök havet
brusar emot hela
det öppna havet.

Solveig von Schoultz

597

När mammor dör,
då förlorar man ett av
väderstrecken.
Då förlorar man
vartannat andetag,
då förlorar man en glänta.
När mammor dör,
då växer det sly överallt.

Göran Tunström

594

Nu är det slut. Nu vaknar jag.
Och det är lugnt och lätt att gå,
när inget finns att vänta mer och
inget finns att bära på.

Rött guld i går, torrt löv i dag.
I morgon finns där ingenting.
Men stjärnor brinner tyst
som förr i natt i
rymden runtomkring.

Karin Boye, ur Stjärnorna, Gömda land 1924

596

Helig den frid
hjärtat hyser
mitt i den virvlande
blodstormens larm!
Slut är din strid.
Månen lyser.
Vårnattsvind svalkar dig.
Sov på min arm!

Evert Taube, ur Nocturne, Ballader i det blå 1948

598

Vad det är dumt att tro,
att man kan glömma
och dumt att tro, att
tiden läker såren.
Den stora sorgen
– den är intet sår.
Den är ett frö, som
föll i hjärtats gömma
och grov och växer
till ett träd med åren
och bär en bitter
blomning varje år.

Karl Asplund, Trädet

Dikter

599

Du är en öppen
bok i mina händer.
Du är en dagbok,
vilken livet för.
Jag måste skynda
mig att läsa dig.
Jag får aldrig
läsa dig till slut.

Stig Dagerman

601

To see a World in
a Grain of Sand,
and Heaven in
a Wild Flower,
hold Infinity in
the Palm of your Hand,
and Eternity in
an Hour.

Att se en värld i
ett sandkorn
och en himmel i
en vildblomma,
hålla oändligheten i
sin handflata
och finna evigheten i
en timme.

William Blake, ur Songs of Innocence 1787

603

Det är något med döden
som inte är övertygande.
Som när våren kommer
för tidigt.
Eller när svaret går
före frågan.
Eller när musiken slutar
på dominanten
och efterlämnar en
svävande väntan.

Anna Greta Wide

600

Varje individ är sin egen ensamhet,
och till individer
räknas även vägsträckan,
vattenspegeln i träskan,
minnen av tidigare höstar,
busklandskapet
och en fågel som glidflyger
över träden.

William Faulkner

602

En människa
att tala med,
att strida med,
att se och vara med,
att glädjas med,
att lida med,
att längta eller sakna,
o, att älska.

Gunnar Björling

604

Åskådningens minut.
Med klara ögon, och glada.
Till en början tystnad i himlen.
Bortom musiken, bortom mystiken,
bortom altarlågornas glans
och bortom en million
stämningars rökrådär.

Och vår stackars spjånande tro,
otro, vantro och klenstro
fladdrar befriat bort
som uttjänata fröhylsor.
Så kan den nya sången
äntligen börja.

Anna Greta Wide, Åskådningens minut, Den saliga osäkerheten 1964

Dikter

605

Från det jag vet och visste
drar jag mig bakåt
från det jag minns
jag söker en plats
där jag ser bättre.

Solveig von Schoultz, ur Molnskuggan 1996

606

Kunde jag följa dig långt bort,
längre än allt du vet,
ut i de yttersta rymdernas
världsensamhet,
där Vintergatan rullar
ett bjärt dött skum
och där du söker ett fäste
i hisnande rum.

Jag vet: det går inte.

Men när du stiger huttrande
blind ur ditt dop,
tvärsigenom rymden
skall jag höra ditt rop,
vara dig ny värme,
vara dig ny famn,
vara dig när i en annan värld
bland ting med ofött namn.

Karin Boye, Kunde jag följa dig, För trädets skull 1935